

TRIDSIATA DRUHÁ NEDEĽA CEZ ROK B

Nakoľko sme začiatkom tohto týždňa slávili spomienku na všetkých verných zosnulých a modlili sa pri hroboch našich najbližších, tak sme sa určite zamysleli nad ich životmi, a myslím si, že aj nad svojím životom. Podnecuje nás k tomu aj dnešné evanjelium, ktoré nám rozpráva o tom, ako Pán Ježiš hodnotí tri rozličné postoje ľudí.

Na prvom mieste sú to zákonníci, čiže učitelia Zákona, ktorí v chráme učili a vysvetľovali predpisy židovského náboženstva. Ale mnohí z nich nehľadali Božie záujmy, ale svoje. Ukazovali sa pred ľuďmi, ako sa veľa modlia, postia, len aby ľudia obdivovali ich nábožnosť. Radi si vyhľadávali popredné miesta v synagógach, prvé miesta na hostinách, ba dokonca navštevovali vdovy, aby ich tieto hostili. Môžeme povedať, že sa hnali za poctami. Nehľadali Pána Boha, ale seba. Pán Ježiš pred nimi varoval svojich učeníkov.

Druhá skupina z dnešného evanjelia, ktorú Pán Ježiš hodnotí, sú bohatí ľudia. Títo prichádzali k chrámovej pokladnici, kde kňaz zapisoval do knihy, kto koľko venoval peňazí do pokladnice. Kňaz videl, kto akú sumu obetoval a takýto boháč zožal od neho aj od ľudí veľký obdiv a pochvalu. Aj tu sa jednalo nie až tak o lásku k Pánu Bohu ako o svoju chválu. Pán Ježiš nato povedal túto vetu: „Veru, hovorím vám, už dostali svoju odmenu.“ Nie od Pána Boha, ale od ľudí.

Na treťom mieste si Pán Ježiš všimol chudobnú vdovu, ktorá tíško a nebadane prišla k pokladnici, nedala sa zapísať do knihy, ale v tichosti vhodila do nej dve malé medené mince. Boli to peniaze najmenej hodnoty, dnes by sme ich prirovnali k jednému centu. Čo si Pán Ježiš všimol a na čo upozornil apoštolov, bolo i to, že ona vhodila všetko, čo mala. Teda všetko, čo mala, obetovala Pánu Bohu.

A tu je poučenie aj pre nás kresťanov dnešnej doby, keď si všímame chudobnú vdovu, ktorá dala Pánu Bohu všetko. Všimnime si slovíčko „všetko.“ V tých dvoch minciach nedala len všetko hmotné, čo mala, ale ona dala „všetko,“ t. j. dala Pánu Bohu seba, celé svoje bytie, celý svoj život, čo si veľmi dobre všimol Pán Ježiš. U Pána Boha nerozhodujú vonkajšie hmotné dary, lebo Pán Boh všetko stvoril a jemu aj všetko patrí. Nech by človek dal do pokladnice akékoľvek množstvo zlata, striebra či drahokamov, to pred Bohom nemá cenu. To môžu oceniť len ľudia. Bohu sa môžeme zapáčiť a zavďačiť len vtedy, keď sa vnútorne darujeme nie pre pochvalu ľudí, ako to robili zákonníci a boháč, ale preto, že darom vyjadríme svoju lásku k Bohu. Koľko lásky je v našom dare, toľko zásluh máme od Pána Boha. Čiže, u Boha neplatí veľkosť daru, ale veľkosť lásky.

Keď chceme správne rešpektovať Ježišovo slovo v našom živote, urobme to tak, že slovo všetko preniesieme z materiálnej oblasti do duchovnej oblasti. To znamená, že v našom zmýšľaní, že v našom životnom postoji Bohu dáme prvé miesto a všetko ostatné, čo sme a čo vlastníme, budeme posúvať v našom srdci na druhé miesto, pričom si uvedomíme, že všetko, čo máme, patrí Bohu, a preto sme ochotní v ktorúkoľvek chvíľu, hoci aj teraz, zrieknuť sa všetkého z lásky k Bohu. Keď Bohu dáme všetko, ako chudobná vdova z evanjelia, vtedy pocítíme v duši pravú radosť, pravý pokoj, pravé Božie šťastie tu na zemi a tento Boží dar si preniesieme aj cez bránu smrti na druhý svet, kde budeme žiť vo večnej radosti, vo večnom pokoji a šťastí. Toto je zmysel našej viery.

Ako povzbudenie uvediem príklad dnes veľmi známej osobnosti našich čias Edity Steinovej (Štajnovej). Pochádzala z veľmi prísnej židovskej náboženskej rodiny, ale sama prehlasovala, že viera je zbytočnosť, že škoda strácať čas na uvažovanie o viere, lebo žiaden Boh neexistuje. Bola veľmi nadaná. Strednú školu skončila s vyznamenaním a na filozofickej fakulte skončila s najvyššou pochvalou. Na univerzite ostala pracovať ako asistentka. Jej život zmenila istá udalosť, keď vo vojne padol jej spolupracovník, ktorého mali všetci radi, lebo bol ku každému milý a ochotný kedykoľvek pomôcť. Pravdaže jeho smrť vyvolala na univerzite veľký smútok. Patrilo sa, aby niekto išiel za jeho manželkou a vysloviť jej hlbokú sústrasť a ubezpečenie ako hlboko jeho smrť ranila celú univerzitu. Nato sa podujala Edita a cestou vo vlaku rozmýšľala, ako poteší jeho manželku. Keď jej manželka otvorila Editu, zarazil pohľad na jej spokojnú tvár, ako keby sa nič nebolo stalo. Sama sebe si dala otázku, či manželka vôbec milovala svojho manžela. Pri rozhovore si neodpustila poznámku, či sa s manželom nemali radi. Vtedy ona zosmutnela a povedala, že do jej srdca nikto nevidí, ale s manželom mali ideálne manželstvo. Môj manžel ma veľmi miloval. Každý deň ráno išiel na svätú omšu a sväté prijímanie a potom išiel k vám na univerzitu. Nikdy si nestážoval, keď prišiel domov, že je unavený, ale venoval sa naplno rodine. Preto ja nie som zúfalá, lebo verím v Boha a verím, že môj manžel je oslávený v nebi a ja sa budem snažiť žiť tak, aby som sa s ním vo večnosti nielen stretla, ale s ním naveky žila. Keď Edita odchádzala od tejto manželky, tak sa jej celý ateizmus zrútil a dávala si otázku: „Čo je to za fantastické náboženstvo, že má takých fantastických ľudí?“ Po čase vyhládala kňaza, ktorý ju pripravoval na prijatie sviatosti krstu, ktorý prijala ako 31-ročná. Hoci sa jej matka skoro z toho zrútila, no Edita sa nedala pomýliť a tešila sa z viery Ježiša Krista. V Holandsku vstúpila do kláštora sestier karmelitánok. No nebola tam dlho, lebo ju nacisti ako bývalú Židovku zatkli a odviekli do koncentračného tábora, kde zahynula v plynovej komore z lásky k Ježišovi.

Keď sa pri čítaní tohto zamyslenia a nad dnešným evanjeliom zamýšľame, mali by sme zatúžiť po takej hlbokej viere ako zatúžila Edita. Dajme Bohu naozaj všetko ako chudobná vdova a budeme šťastní.

Pripravil Martin Mojžiš, sprievodca pútnikov.